

ΡΟΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος τρίτον τοῦτο εἶναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια δεκτακόσα ὀγδοῖντα ἔξη,
εἰς αὐτὸ τὸ χρόνον καὶ θά μᾶς τρέξη.

Ὅπως τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
κι' ἔχω ἐξουσία — κι' ὅποτε μοῦ καταβαίνει.
Ὅπως δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
ἐνταῦθα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητής.

Δὲν θὰ ἔχουμε τσφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμὲ.
Μὲς ὅτων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ ῥωμῆός μας μιὰ δεκάρα
Κι' ἂς τὴν δίνῃ ὁποῖος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Ἐκκοι καὶ πέντε τοῦ μηνὸς Γενάρη,
ὅτ' αὐτὰ νερὰ μας στόλος Φράγκων ἀριδάρει.

Πέντε πούντος κι' ἑκατό,
καὶ τοὺς Ἀγγλοὺς χαιρετῶ.

Χαῖρε, πατρίς Ἑλλάς,
κι' ἀρχίνα νὰ γελάς.

Πατρίς μου, χαῖρε, ὑγίαινε κι' ἀγάλλου,
ὅπως πρὶν καὶ ἀλλάζουν οἱ καιροί,
ἐν μέσῳ τόσο κράτους καὶ χαλασμοῦ μεγάλου
ἐπὶ τέλος πάντων καὶ ὁ Σαλισσοῦρ,
αὐτοὶ τὸν πομπιμένους κι' ἡ παλαιομαϊμουδίτσα,
αὐτοὶ τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν ἔστους Ἑλληνας καπρίτσα.

Ὅπως πάντων κι' ὁ Γλάδστον ἦλθε πάλι,
ὁ πρῶτος σπουδαῖος καὶ φίλος μας καλός,
αὐτοὶ τὴν ἀνδριάντα τὸ χέρι τοῦ Βιτάλη,
αὐτοὶ τὴν δικαίαν μας φωνάζει σὺν τρελλός.
Ὅπως ὁ Γλάδστον πάλι, ὁ ἐμμανὴς φιλέλληνας,
αὐτοὶ τὴν φιλελευθέρων τὴν εὐγενῆ ἀγέλην.

Ὅπως Ἑλλήν τὴν ἔκ τῆς χαρᾶς δὲν κλαίει;
αὐτοὶ τὸν πατριώτη καρδιά δὲν λαχταρεῖ;
αὐτοὶ τὴν καὶ ὁ φίλος ἐκεῖνος Κιμπερλέυ,
αὐτοὶ τὴν Τραβελάυν, κι' ὁ λόρδος Ρωσοῦρ.
Ὅπως μὲς τοὺς μᾶς ἦλθαν, ὅπως λέν,
αὐτοὶ τὸν Γράβιλ καὶ ὁ Σπένσερ κι' αὐτοὺς ὁ Τσαμπερλαίν.

Ὅπως μου, τί ὥραϊα!.. ὅλοι στενοὶ μας φίλοι,
αὐτοὶ τὸν ἀνδριάντα καὶ ἀληθεῖς σωτήρες...
αὐτοὶ τὸν μᾶς ὅ' ἀνοίξουν πάλι τὰ φλογερά των χεῖλην,
αὐτοὶ τὸν μᾶς συνδράμουν καὶ μὲ καμπόσας λίρες.
Ὅπως μου, τί ὥραϊα!.. τὰ μάτια ὅλων κλαῖν...
αὐτοὶ τὸν Κιμπερλέυ!.. ὅ φῶς μου Τσαμπερλαίν!

Ποῖος ἔπροςμενε ποτέ του νὰ φέξη τέτοια ἡμέρα;
ποῖος ἔπίστευε ποτέ του ὁ Γλάδστον πῶς θάλλῃ;
ἐνῷ φρικτοῦ πολέμου ὑψώσαμε παντιέρα
κι' ὀλίγου δεῖν τὸ ἔθνος ν' ἀρπάξῃ τὸ σπαθί,
τὴν αἵματοχυσίαν ὁ Γλάδστον προλαμβάνει,
κι' ἐκάτσαμε ὅτ' αὐτὰ μᾶς μετὰ τοῦ Δεληγιάννη.

Τοῦ Γλάδστον ὅς γίνουν ἀγάλματα καινούρια,
τὸ κάδρο του καθέναν ὅτ' ἐστὶν ὁ τοῦ ὅς φέρει,
γιατί ἂν τῶν Ἑλλήνων δὲν ἔκοδε τὴ φούρια,
τί θὰ γινόταν ἔξω, ἔνας θεὸς τὸ ξέρει.
Ὅς τὰ βάζει ὁ Ἑλλήν μ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσι,
καὶ οὕτε θὰ ἔμπορῶσε κανεὶς νὰ τὸν κρατήσῃ.

Ἐμπρός λοιπόν, Οὐέγοι, φανήτε τολμηροί,
ἐμπρός, γὰρ τὴν Ἑλλάδα νὰ γίνετε κορμάτια...
ἀλλ' ἂν καὶ σεῖς φερθῆτε σὺν τὸν Σαλισσοῦρ,
ὅς δίνωμ' ἀπὸ τώρα δὴ μούτζαις μὲς ὅτ' αὐτὰ.
Ἐμπρός, γενναῖα τέκνα τῆς κραταιᾶς Ἀγγλίας,
ν' ἀποθαναισθῆτε ὅτ' ἐν τῇ χώρῃ τῆς εὐκλείας.

Ἑλλάς πατρίς μου, χαῖρε, βαχάτε καὶ τίδα,
ὅτ' ἐν τῇ δὴ καὶ οἱ Τέρεις καὶ ὁ Σαλισσοῦρ,
εἰς τοὺς φιλελευθέρους ὅς ἔχουμε ἐλπίδα,
κι' ὅς πρῶτον ὅτ' ἐν τῇ ὕμῃ των ἔναν καφεῖ βαρὺ.
Ἑλλάς πατρίς μου, χαῖρε... τὰ μάτια ὅλων κλαῖν...
ὅ φίλε Κιμπερλέυ!.. ὅ φῶς μου Τσαμπερλαίν!

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.

- Φ.—Τί νά σοῦ πῶ, βρε Περικλῆ!.. σοῦ ἔρχεται νά σκάσης...
'στὸν Δεληγιάννη ἔδωσε αὐτὸς ὁ Κουρτοπάσης
κι' ὀγδόην διακοίνωσιν, κι' ὁ Δεληγιάννης πάλι
ἀπήντησε καὶ εἰς αὐτήν, καθὼς καὶ εἰς τὴν ἄλλην.
Μὰ τί φρικτὸ μαρτύριο!.. τί βάσανο, θεέ μου!..
ἂν ὅμως τώρα μ' ἐρωτᾷς καὶ περὶ τοῦ πολέμου,
σοῦ λέγω πῶς ὁ πόλεμος ἀρχίζ' ἀπὸ Δευτέρα
ἀπὸ τὸν Ἰστρον, Περικλῆ, ὡς 'στὸ Αἰγαῖον πέρα.
- Π.—Ἰτε λοιπὸν πρὸς τὰ ἐμπρός, ὦ παῖδες τῶν Ἑλλήνων.
- Φ.—Ναὶ μὲν ἐπῆλθε ὕψους 'στὸν πυρετὸν ἐκείνον,
ναὶ μὲν τοῦ ἐνθουσιασμοῦ ἐξέπεσαν τὰ φόντα,
ἀλλὰ 'στὴν πόρτα τοῦ κουφοῦ ὅσο κι' ἂν θέλῃς βρόντα.
- Π.—Τί ἐννοεῖς, βρε Φασουλῆ;
- Φ.—Καὶ δὲν καταλαμβάνεις;
Δὲν κύπτει τὸν αὐχένα του ποσῶς ὁ Δεληγιάννης.
- Π.—Τί ἐννοεῖς;
- Φ.—Τί ἐννοεῖς; τί ἐννοῶ; νά! πέντε μέσ 'στὴ μούρη,
γιατὶ δὲν ὑποφέρεσαι ἀληθινά, γαῖδοῦρι.
Νά! ἐννοῶ πῶς ὁ Ἑλλὰς θὰ πολέμησῃ τώρα,
καὶ ἂν ὁ Γλάδστων πρὸς σιγμὴν μᾶς ἔκοψε τὴ φόρα,
κι' ἂν φαίνεται πρὸς τὸ παρὸν μπουναῖτα καὶ γαλήνη,
ἀλλ' ἀπὸ μέσα βράζουμε σὰν φλογερὸ καμίνι.
Τοιοῦτοτρόπως, Περικλῆ, κι' ἡ Αἴτνα ἤσυχάζει,
ἀλλ' ἐξαφν' ἀναφλέγεται καὶ μύδρους μᾶς τινάζει,
κι' ἐνθ' ἡ Μαύρη Θάλασσα νομίζει πῶς κοιμάται,
γὰρ μὴ σιγμὴ σηκώνεται καὶ λυσσώδως μυκάται,
κι' ἐνθ' γυναῖκες μερικαῖς τῆς ἡσυχίας σοῦ κάνουν,
δὲν ξέρω πῶς, βρε Περικλῆ, τὰ νεῦρα τῶν τῆς πιάζουν,
καὶ βγάζουν τὴν παντοφύλα των καὶ σ' ἀρχινοῦν 'στὸ ξύλο,
καὶ σὺ γυρνᾷς ἔδω κι' ἐκεῖ σὰν τᾶλογο 'στὸ μύλο.
- Π.—Βρε τί μοῦ λές;
- Φ.—Τί νά σοῦ πῶ καὶ τί νά σοῦ 'μιλήσω;
ρέμμα βαθὺ καὶ ἀπ' ἐμπρός, ρέμμα βαθὺ καὶ πῖσω.
Κι' ἂν ἔπρεσε ἡ φόρα μας, ἄλλος κανεὶς δὲν φταίει,
παρὰ ὁ Γλάδστων μοναχὰ κι' αὐτὸς ὁ Κιμπερλέυ.
'Ο σὶρ Ρουμπέρτ ἐρέθισε τὰ νεῦρα μας σπουδαῖως
κι' ἐκτύπησε τὰς θύρας μας ὁ πόλεμος ραγδαίως,
ἀλλὰ ὁ λόρδος Σώλσβουρ ἐδόκησε νὰ πέσῃ,
κι' ὁ κύριος Οὐέλλιαμ μᾶς ἔκοψε 'στὴ μέση.
- Π.—Καὶ ἂν ὁ Γλάδστων, Φασουλῆ, ποῦ ἔχει 'λίγη γνῶσι,
ἀποφασίσῃ μερικὸ καὶ εἰς ἡμᾶς νὰ δώσῃ,
χωρὶς νὰ γίνῃ πόλεμος, τί λέγεις περὶ τούτου;
- Φ.—Δὲν ξέρω κι' ὁ Οὐέλλιαμ τί ἔχει μὲς 'στὸ νοῦ του,
ἀλλὰ σοῦ λέγω, Περικλῆ, ὀρθὰ καὶ τιμημένα,
ὅτι ἐγὼ δὲν δέχομαι συμβιβασμὸν κανένα.
Καὶ ἂν ὁ Θεοδωράκης μας αὐτὸς ὑποχωρήσῃ,
ἐγὼ διαμαρτύρομαι σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσι,
τοὺς πρέσβεις ὅλους ἀπ' ἐδῶ γὰρ μὴ σιγμὴ τοὺς διώχνω,
τὸ ἔθνος πρὸς τὸν πόλεμον ἐγὼ μονάχος σπρώχνω,

- ἀνοίγομαι 'στὸ πέλαγος μὲ φαριανὸ καῖκι,
καρφώνω τὴ σημαία μας μὲς 'στὴ Θεσσαλονίκη,
τραβῶ καὶ τοῦ Κατσιμπαλῆ ἐκείναις τῆς χιλιάδες,
κι' ἀφίνω εἰς τὸν βόρβορον ἐσᾶς τοὺς μασκαράδες.
Μωρὲ μὰ τώρα ποῦθ' ἔχασε ὁ κόμπος εἰς τὸ κτέν,
ὡς σωτηρίαν ὁ καθεὶς τὸν πόλεμον προσμένει.
- Π.—Καὶ πάλι γὰρ τὸν πόλεμον τὰ ἴδια τοσμπονίζεις,
καὶ βλέπω πῶς τὰ πράγματα πολὺ τὰ ἐρεθίζεις.
- Φ.—Φωνὴ βοῶντος, Περικλῆ, ἐν μέσῳ τῆς ἐρήμου.
- Π.—'Ας μὴν τὸ ἐρεθίζουμε πολὺ, βρε Φασουλῆ μου...
μὲ τὸ γλυκὺ, βρε μά' ρα μου, καὶ κατὶ τι θὰ γίνῃ.
- Φ.—'Απηύδῃσα νὰ ζῶ ζῶν ἄθλιαν ἐν εἰρήνῃ.
'Επιθυμῶ τὸν πόλεμον, τὰς μάχας καὶ τὸ αἷμα,
καὶ ἀπὸ ρόδα Πλαταιῶν 'στὴν κεφαλὴν μου στέμμα,
ἐπιθυμῶ τὰς ἀστράπας, τοὺς κρότους καὶ τὰς νίκας,
καὶ σχιζομένας νὰ ἴδῶ τὰς διεινέας συνθήκας,
εἰς τὰ πεδία τῆς τιμῆς σαφνοστεφῆς νὰ σπαύσω,
κι' εἰς ἡρώδους ἐνθερμον ἀγκάλην νὰ ἐκπνεύσω.
'Αχ! πότε θάλλῃ ρεμπελὸ νὰ κῶψωμε Πασιῶδες,
καὶ νὰ γλυκοφιλήσωμε Χανούρυσσαις κυράδες;
- Π.—'Ας μὴν τὸ ἐρεθίζουμε πολὺ, βρε ἀδελφέ μου...
- Φ.—Σήκω, μωρέ, κι' ἐσήμανε ἡ σάλπιγξ τοῦ πολέμου.
'Ερέθισε τὰ νεῦρα σου, ὥσάν κι' ἐμὲ φλογίσου,
μὲ δύναμιν ἐξ οὐρανοῦ καὶ τέλμην ἐξοπλίσου,
καὶ ἀρπάξε 'στὰ χέρια σου μπουρλότα καὶ τορπίλλας
καὶ κρουσιφλόγους φοβεράς κι' ἐγκαυροφλέκτους ἰλαί,
καὶ κάθε τρία τέσσερα τῶν Τουρκικῶν δικρώτων,
καὶ τὴν ἐστίαν δόξασε τῆς δόξης καὶ τῶν φώτων.
Κάμε καὶ σὺ σὰν Ἑλληνας καμμὰ μεγάλη πρέστα,
νὰ πάρῃς τοῦ Κατσιμπαλῆ, βρε Περικλῆ, τὰ ρέστα.
- Π.—'Ας μὴν τὸ ἐρεθίζουμε πολὺ καὶ δὲν συμφέρει.
- Φ.—'Ερεθισμὸς χρειάζεταιται χαιμῶνα καλοκαίρι,
ἐρεθισμὸς χρειάζεταιται καὶ τώρα εἰς τὸ γένος,
κι' ἐγὼ γὰρ νάχω αἰσθημα καὶ νὰμ' ἐρεθισμένός,
μὲ τὴν κυρίαν Φασουλῆ νυχτημερὸν μαλλώνω,
μὲ κυνηγᾷ, τὴν κυνηγῶ, στριμώνει καὶ στριμνῶ,
μοῦ δίνει μιά, τῆς δίνω ὀρό, μὲ πᾶνει καὶ τὴν πᾶνει,
μὲ πολεμεῖ, τὴν πολεμῶ, δαγκάνει καὶ δαγκνῶ,
ἀπὸ τὸν τοῖχο ξεκρεμῶ τὰ δύο μου τουφέκια,
καὶ τῆς τραβῶ, βρε Περικλῆ, κανένα δρό ψεύτικα.
Δὲν πρέπει τόπον τῇ ὀργῇ, βρε ἀδελφέ, νὰ δίνῃς
κι' οὔτε τὸ αἰσθημα ποτὲ πεσμένο νὰ τᾶφνῃς,
πρὸ πάντων δὲ καὶ μάλιστα σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις,
ὅπου μᾶς ἐξεθέσκει αὐτὸς ὁ Κουρτοπάσης.
μ' ἐκείναις τῆς τρεχάλας του καὶ τὰς διακοινώσεις,
ποῦ σοῦρχεται, μὰ τὸ σταυρὸ, νὰ τὸν ξυλοφορώσῃς.
Πρέπει νὰ κινήσῃ κατὶ τί, πρέπει νὰ κινήσῃ κατὶ,
γὰρ νάχῃς πάντα αἰσθημα καὶ φοῦρκα καὶ γενναί,
κι' ἂν παύσῃ ὁ ἐρεθισμὸς νὰ ἐξοπλῇ τὸ γένος,
ἐγὼ θὰ ἐξακολουθῶ νὰ εἶμ' ἐρεθισμένος,
καὶ θάχω λαύρα καὶ φωτιὰ σὲ τούτα μου τὰ στήθεα...
- Π.—Μ' αὐτὰ ποῦ εἶπες, Φασουλῆ, μ' ἐρέθισες 'στ' ἀλήθειαν,
καὶ λάβε πέντε χαστουκιὰς, τοιφοῦτῃ τοῦ διδάλου,
κι' ἂς μὴν τὸ ἐρεθίζουμε εἰς τὸ ἐξῆς καθόλου.

Ἱστορία Ἑθνικῆ Παπαρηγοπουλικῆ.

Καὶ τὸ ἔκτον τεῦχος 'ὄγκος
καὶ 'στὸ ἔβδομο ἐμπήκει,
καὶ ἂν θέλῃς ν' ἀγοράσῃς,
μὴ δραχμὴ γ' αὐτὴν θὰ σκάσῃς.
'Ο Ἀνέστης τὴν ἐκδίδει
τοῦ ποτὲ Κωνσταντινίδου.

Ὁ Φασουλῆς
ὁ σεβνταλῆς.

Βασίλει μὲ ἀλφια μου, σὲ τοῦτο τὸν καιρὸ,
κι' ἐπὶ τὴν γὰρ πόλεμον, κι' ἐλύσσαξα γὰρ μάχη,
μὰ φουστὰ καὶ κλέφτικα σὰν εὐζωνας φορῶ,
καὶ βάμ' ἐπὶ τῇ μέσῃ μου κουμπούρικ καὶ σελάχι.
'Ο πόλεμος τὴν σήμερον μοῦ φαίνεται παιχνίδι,
καὶ δὲν μὲ πᾶει ὅπως πρὶν γὰρ τούτον ριπιτίδι.

Καὶ ἐν μοῦ 'πῆγε νὰ σταθῶ 'στὴν πρώτη πρώτη θέσι,
καὶ ἐν μοῦ ν' ἀνοίγεται βαθὺ ἐμπρός μου μνημα,
κι' ἐν μοῦ ἔγινε ἀπάνω μου μὲ τὸ στρατὸ τοῦ πέσῃ,
μὰ τὴν Σιγγὴ τὰ ὕδατα, δὲν θὰ κουνήσω βῆμα.
'Ο πόλεμος καὶ ντοῦρος θὰ σταθῶ ἐν μέσῳ τῶν κινδύνων,
πρὶν ἔλθῃ καὶ τοῦ γένους μου καὶ ὅλων τῶν Ἑλλήνων.

Καὶ κατατάξετε κι' ἐμὲ 'στὰς τάξεις τῶν εὐζώνων,
καὶ ἐν μοῦ 'πῆκε μοῦ τὸ κορμὶ ἡ φουστὰνέλα ἀτέκει,
ἀποσπᾷ μοῦ τὴν ὀδὸν τῶν ἐθνικῶν ἀγώνων
καὶ κατατάξε μοῦ γρήγορα πῶς ῥίχνουν τὸ τουφέκι,
καὶ δὲν ἐσπούδασα τὴν τέχνην τοῦ πολέμου,
καὶ οὔτε μὴ κουμπούρικ δὲν ἔρριξα ποτὲ μου.

Γὰρ δεῖξτε μοῦ πῶς βαροῦν εἰς τὸ σταυρὸ ἀπάνω,
ποῦ κτύπημα τὸν θάνατον ἀμέσως ἐπιφέρει,
πῶς αἰχμαλώτους εἰμπορῶ πολλοὺς νὰ συλλαμβάνω,
πῶς με τουφέκι πολεμοῦν, πῶς σφάζουν μὲ μαχαίρα,
καὶ πῶς 'μπορεῖ πρὶν εὐκόλῃ ὁ Φασουλῆς νὰ φύγῃ,
ἐὰν οἱ Τούρκοι ἐξαφνὰ τὸν στρώσαν 'στὸ κυνήγι.

Τὸ τί ἐστὶ ὁ πόλεμος ἐπιθυμῶ νὰ ξέρω
κι' ἂν εἶναι δυνατὸν κι' ἐγὼ τὸν ἥρωα νὰ κάνω
κι' εἰς τοὺς ἐχθροὺς τῆς πίστεως καταστροφὴν νὰ φέρω,
ἀλλὰ χωρὶς νὰ πληγωθῶ καὶ ὀλίγως ν' ἀποθάνω.
Εἶναι καλὸς ὁ πόλεμος, ἡ κἀπὶ καὶ τὸ φέσι,
ἀλλὰ ὁ Χάρος, ἀδελφοί, καθόλου δὲν μ' ἀρέσει.

'Οχι διότι σὰν καὶ σὰς τὸν θάνατον φοβοῦμαι...
ἐγὼ γὰρ αὐτὸν νὰ φοβῶμαι... πᾶ! πᾶ! θεὸς φυλάξοι!
πιστεύετε πῶς θάνατον ποτὲ δὲν συλλογούμαι,
καὶ οὔτε τὸ δρεπάνι τοῦ ἵππου νὰ με τρομάξῃ,
ἀλλὰ ποθῶ ἀκέραιος νὰ εἶμαι ὡς τὸ τέλος,
γὰρ νὰ ἴδῶ τί θὰ γένῃ τὸ ἔθνος κι' ὁ Σμετέλος.

Ἐπιθυμῶ νικητρίαν νὰ ἴδω τὴν Ἑλλάδα,
νὰ δώσω πέντε φάσκελα ἑστὸν κάθε ψωρο-λόρδο,
νὰ ἔξαπλωθῶ καὶ νικητὴς μὲ μέρη ὅσῃ λιανιάδα
κι' ἀκόμη ἄλλη μὴ φορὰ νὰ δείρω τὸν Ῥουμπόρδο.
Ἐπιθυμῶ τοῦ Θεοδώρου στεφάνια νὰ τοῦ πλέξω,
καὶ ὅσῃν κυρίαν Φασουλὴ μὲ λάφυρα νὰ τρέξω.

Δοιπὸν σημαίαν δώστε μου ὦψηλὰ νὰ τὴν σηκώσω...
βαρδᾶτε, παλαιο-Βούλγαροι, βαρδᾶτε, Τουρκαλάδες,
μὲς ὅσῃ Θεσσαλονίκη μας ἐγὼ θὰ τὴν καρφώσω,
κι' ἐγὼ θὰ πᾶρω μοναχὰ ἐκείναις τῆς χιλιάδες,
ποῦ λὲν πῶς ὁ Κατσίμπαλης θὰ δώσῃ γιὰ μπαξίσι
εἰς ὅποιον τὴν σημαίαν μας ἐκεῖ ὦψηλὰ τὴν στήσῃ.

Μοῦρθε ὅσῃ νοῦ πολλὰς φορὰς ἀπὸ κουδαρνταλῆκι
ν' ἀρπάξω εἰς τὸ χέρι μου Ἑλληνικὴ παντίερα,
νὰ τὸ πουλέψω μὴ βραδρὰ γιὰ τὴ Θεσσαλονίκη
καὶ νὰ τὴν στήσω ἑξαφνα εἰς τὰ βουνὰ τῆς πέρας.
Μὰ τώρα ὅπου ἔμαθα πῶς καὶ μπαξίσι κάνει
ὁ κύριος Κατσίμπαλης, κανέναν δὲν μὲ πιάνει.

Ἐμπρός, καυμένη Φασουλὴ, κι' ἐσήμανε ἡ ὥρα,
δόξα καὶ πλοῦτος ἄφθονος ἐκεῖ σὲ περιμένει...
ἔ! Μιχαλάκη, τὸν παρὰ γιὰ δὸς μου ἀπὸ τώρα,
καὶ μάθε ἀπὸ σήμερα πῶς εἶναι καὶ στημένη.
Ἄλλ' ὅμως, σὲ παρακαλῶ, πρὶν σ' ἀποχαιρετήσω,
ὁδήγησέ με πῶς καὶ ποῦ καὶ πότε νὰ τὴν στήσω;

Μὴ μὲ μεγάλη μας ιδέα
κι' εἰδοποίησις σπουδαία.

Ἐπειδὴ πολλοὶ γυρεύουν καὶ ζητοῦν καλὰ καὶ σώνει
τοῦ Ρωμηοῦ νὰ εἶναι πάντα τακτικοὶ συνδρομηταί,
ἐπειδὴ καὶ ὁ Ρωμηὸς μας, ἂν καὶ κάποτε θυμῶνῃ,
κανενὸς Ρωμηοῦ χατήρι δὲν ἐχάλασε ποτέ,
ἐπειδὴ καὶ τοῦτος κρίνει πῶς ὅσῃν τσέπη του συμφέρει
νὰ διαδάζεται κι' ἀπ' ὅσους κατοικοῦν ὅσῃν ἔξω μέρος.

Διὰ ταῦτα καὶ δι' ἄλλα σκεφθεὶς μόνος κατ' αὐτάς,
συζητήσας δὲ τὸ πρᾶγμα καὶ μὲ νοῦν ἐμπορικόν,
ἀπεφάσισα νὰ κάμω ὅσῃν ἔξῃς συνδρομητὰς
μοναχὰ ὅσῃς Ἐπαρχίας καὶ ὅσῃς Ἐξωτερικόν.
Οὕτω πῶς κι' ἐγὼ πιστεύω μὴ γιὰ πάντα νὰ γλυτώσω
ἀπὸ γράμματα καὶ κάρταις καὶ σκοτούραις κάθε τόσο.

Σύστασις καπνοῦ,
νέου καὶ τερπνοῦ.

Ὅποιος θεριακλῆς γυρεύει καπνὸ πρῶτης γιὰ ραχάτι,
θαῦρῃ ὅσῃν Καπνοπωλεῖον Περικλέους Μενιδιάτη,
κάτω τοῦ Ξενοδοχείου τοῦ γνωστοῦ τῆς Μασσαλίας
κι' εἰς τὸν δρόμον τοῦ Αἰόλου... ταῦτα χάριν ποιικιλίας.

Ρωμηοῦ Ἡμερολόγιον,
χωρὶς Μαρτυρολόγιον.

Ἀκόμη ὅσῃς ἐμειναν κι' ἐλάτε ν' ἀγοράσετε...
χωρὶς πολλὰ ὅσῃς βεδιχῶ πῶς θὰ διασκεδάσετε.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ὅσῃν τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέδη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμικας τῶν Χαυτειῶν — μ' ἕνα κάποιο Φαρμακεῖον.

Καφενὴ τῶν «Ἐὺ Φρονούντων» — νύκτα ὅσῃς συζητοῦνται,
μὲ μπακαλῆδες καμπόσους, — κατ' ἄλλους ὅσῃς
μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μὴ μάνδρα μὲ γαϊδουρί.